

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/66/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6918208383
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Benkovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6918208383.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Benkovičovej a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Janky Boroškovej, v spore žalobkyne W. L., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom D. T. XXX, právne zastúpenej Mgr. Ľudovítom Paulovičom, advokátom so sídlom M. Rázusa 19, Lučenec, proti žalovanému Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 12C/49/2018 - 177 z 2. júna 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok) p o t v r d z u j e .

II. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým rozhodol o trovách konania (tretí výrok) m e n í t a k, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

III. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rimavská Sobota, ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“), odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 3 200,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania proti nemu vedenému v plnom rozsahu z priznanej sumy 3 200,- Eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým sa rozhodne o ich výške (tretí výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou pôvodne proti žalovanému 1/ Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR (ďalej len „žalovaný 1“) a žalovanému 2/ domáhala náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú žalobu odôvodnila tým, že rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 4T/114/2016 bol obvinený Y. Y. uznaný za vinného zo spáchania prečinu usmrtienia. K spáchaniu prečinu došlo dňa 19. 12. 2015, kedy počas výkonu služby príslušníka polície viedol osobné motorové vozidlo v obci Rimavské Janovce rýchlosťou vyššou ako bola povolená a narazil prednou časťou vozidla do chodca G. L. (manžel žalobkyne), ktorý pri nehode utrpel ťažké zranenia, na následky ktorých dňa 20. 12. 2015 podľahol. Z dôvodu úmrtia manžela, tak žalobkyňa navždy stratila možnosť s ním rozvíjať citové a rodinné väzby, čím utrpela bez akýchkoľvek pochybností veľkú citovú ujmu. Domáhala náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 30 000,- Eur.

3. Pri právnom posúdení veci aplikoval ust. § 11, § 13 ods. 1, 2 a 13, § 15 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), čl. 19 ods. 2 Ústavy SR a § 193 tretia veta zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Okresný súd svojím prvým rozsudkom zo dňa 24. 04. 2019 zamietol žalobu voči žalovanému 1/ z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Vo vzťahu k žalovanému 2/ zamietol žalobu z dôvodu premlčania. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 27. 08. 2020 rozsudok okresného súdu zo dňa 24. 04. 2019 vo výroku, ktorým zamietol žalobu voči žalovanému 1/ potvrdil ako vecne správny. V časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby voči žalovanému 2/ z dôvodu premlčania práva, rozsudok okresného v danej časti zrušil z dôvodu nesprávneho posúdenia námietky premlčania. Poukázal pri tom na potrebu posúdenia premlčania nároku podľa § 101 OZ, t. j. na trojročnú premlčaciu dobu, ktorá plynie odo dňa, keď došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Žalobkyňa mohla uplatniť právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch prvýkrát dňa 21. 12. 2015, všeobecná trojročná premlčacia doba takto skončila dňa 21. 12. 2018, pričom žaloba bola podaná na súd dňa 20. 12. 2018, teda vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Súd prvej inštancie viazaný vysloveným právnym záverom odvolacieho súdu, po vrátení veci, opätovne posúdil dôvodnosť výšky uplatňovaného nároku. Prihliadol pritom na závažnosť vzniknutej ujmy, do akej miery došlo k narušeniu resp. zásahu do jej práva na rodinný a súkromný život a tiež na okolnosti, za ktorých k zásahu do práva došlo. Mal za to, že na určenie výšky nemajetkovej ujmy má do značnej miery vplyv aj finančná situácia zodpovednej osoby. Podľa názoru prvoinštančného súdu nakoľko manžel žalobkyne následkom dopravnej nehody zomrel, nepovažoval odsúdenie páchatel'a - vodiča za morálne uspokojenie, a preto rozhodol aj o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení výšky vychádzal z výpovede žalovanej (zrejme malo byť žalobkyne - poznámka odvolacieho súdu) a svedkyne. Zistil, že žalobkyňa uzavrela manželstvo dňa 15. 10. 2004 vo veku 51 rokov, pričom z manželstva nepochádzali žiadne deti. Manželia spoločne žili v rodinnom dome, pričom manžel občas požíval alkoholické nápoje, čo viedlo aj k hádkam, aby neprepíjal peniaze v krčme. Nemal preukázané, aby ako manželia vyvíjali nejaké spoločné aktivity. Manžel žalobkyne chodil na poľovačky a robil na záhrade, obaja poberali dôchodok a manžel ešte aj pracoval, no napriek tomu si nevedeli našetriť, keďže na pohreb manžela dali žalobkyňi peniaze príbuzní. Z uvedeného dôvodu nebola zlá finančná situácia žalobkyne spôsobená dôsledkom dopravnej nehody, resp. to nebolo preukázané. Rovnako nemal okresný súd za preukázané, že zhoršený zdravotný stav žalobkyne bol v príčinnej súvislosti s úmrtím manžela. Okrem iného konštatoval, že manžel žalobkyne značnou mierou prispel k vzniku dopravnej nehody, kedy porušil možno aj pod vplyvom alkoholu ustanovenie § 52 ods. 1, 2 a 3, zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Vychádzal zo zákonných kritérií pri posudzovaní primeranosti nemajetkovej ujmy v súlade s princípom spravodlivého usporiadania vzťahov strán sporu, s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých došlo k usmrteniu manžela žalobkyne, ako aj intenzitu a charakter rodinných väzieb medzi žalobkyňou a jej manželom, pričom považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 3 200,- Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

4. O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, ktoré priznal žalobkyňi, nakoľko za základ sporu bol zásah do osobnostných práv žalobkyne a výška nemajetkovej ujmy len sprevádzala dané právo, preto priznal plnú náhradu trov konania žalobkyne, avšak len z prisúdenej sumy t. j. 3 200,- Eur a nie zo žalovanej sumy.

5. V zákonnej lehote podala proti zamietajúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie, (druhý výrok) odvolanie žalobkyňa a žiadala, aby odvolací súd zmenil odvolaním napadnutý výrok rozsudku okresného súdu tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť jej sumu 26 800,- Eur v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

6. Odvolanie odôvodnila odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Podľa nej okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Priznanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3 200,- Eur považovala za neprimerane nízku a za absolútne neadekvátnu vzhľadom na všetky skutočnosti, ktoré boli v konaní zistené, ako aj na okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu. Taktiež poukázala na závažnosť, trvalosť a absolútne neodčiniteľnosť takéhoto zásahu. Rozhodnutie okresného súdu absolútne nespĺňalo kritéria primeranosti, proporcionality a spravodlivosti. S manželom spoločne žili v usporiadane, hoci vzhľadom na vyšší vek, bezdetnom manželstve, boli si vzájomne oporou v živote, pomáhali si navzájom a jeden o druhého sa starali, čím dostatočne preukázala ich blízky a intenzívny citový vzťah aj vo vyššom veku, i keď bez naplnenia požiadavky dodatočných spoločných aktivít. Tvrdila, že manžel nebol alkoholikom, ani sa na alkoholizmus nikdy neliečil a alkoholické nápoje používal príležitostne. V konaní nebolo preukázané, že by s manželom mali nezhody, hádky, alebo že by nežili usporiadaným životom. Ak súd prvej inštancie

tak dôrazne posúdil okolnosti na strane jej manžela, tak mal zobrať do úvahy aj ostatné skutočnosti a okolnosti vzniku tragickej nehody na strane vodiča, ktorý bol príslušníkom PZ, viedol služobné motorové vozidlo v obci vyššou rýchlosťou než je povolené, nesledoval situáciu v cestnej premávke, neprispôbil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nezareagoval včas na chodca na vozovke. Mala za to, že hlavný a podstatný podiel zavinenia na vzniku dopravnej nehody nemal je manžel, ale vodič motorového vozidla, ktorý išiel o 19 km/hod vyššou rýchlosťou ako je maximálna povolená rýchlosť v obci, preto jej mala byť priznaná nemajetková ujma v primeranom rozsahu vo vzťahu k povahe, podstate a závažnosti neopraveného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne. V osobnostnom živote došlo k nezvratnému znemožneniu spolužitia a rozvíjania citových a rodinných vzťahov s manželom, a to aj vzhľadom na okolnosti prípadu, za ktorých k takémuto zásahu došlo. Mala byť odškodnená v podstatne vyššom rozsahu ako tomu bolo odvolaním napadnutým rozsudkom.

7. Žalovaný považoval odvolanie žalobkyne za nedôvodné a navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Poukázal na to, že manželský zväzok žalobkyne trval 11 rokov a 2 mesiace (od 10/2004 do 12/2015), pričom v konaní nebolo preukázané, aby vzťah žalobkyne a jej zosnulého manžela trval 18 rokov ako to tvrdila. Zlý zdravotný stav žalobkyne tiež nebol v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou. Žalobkyňa na jednej strane síce akceptuje a uznáva, že v určitom rozsahu bol aj jej manžel zodpovedný za vznik dopravnej nehody, avšak zároveň poukazovala na okolnosti na strane vodiča, ktorý však bol právoplatne za svoje protiprávne konanie odsúdený aj v trestnom konaní a to za neúmyselný trestný čin. Priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy považoval vzhľadom na okolnosti daného sporu za primeraný, pričom navyše takto výrazný zásah do osobnostných práv nebol v konaní ani preukázaný.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380, § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok) ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Výrok o trovách konania (tretí výrok) podľa § 388 CSP zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani zrušenie (§ 389 CSP).

9. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že okresný súd zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel k správnym skutkovým zisteniam. Z dôvodu, že odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa pri posudzovaní sporu zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní žalobkyne a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 CSP). Podľa názoru odvolacieho súdu však odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, a preto rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol s poukazom na § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v zásade stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci a svoje rozhodnutie, ktoré je logické a presvedčivé, odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Podľa § 11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

13. Podľa § 13 ods. 1 až 3 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady

podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

14. Predmetom odvolacieho konania bol prieskum správnosti rozsudku okresného súdu ohľadne nároku žalobkyne voči žalovanému (pôvodne označenému ako žalovaný 2/, pričom konanie proti pôvodne žalovanému 1/ bolo právoplatne skončené) na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 11 a § 13 OZ, uplatnený žalobkyňou na tom skutkovom základe, že dňa 19. 12. 2015 vodič motorového vozidla Y. Y. ako príslušník PZ počas výkonu služby viedol služobné motorové vozidlo v obci Rimavské Janovce rýchlosťou vyššou ako bola povolená, pričom narazil prednou časťou vozidla do manžela žalobkyne, ktorý pri nehode utrpel ťažké zranenia, na následky ktorých dňa 20. 12. 2015 podľahol. Vodič - Y. Y. bol za svoje protiprávne konanie rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 4T/114/2016 zo dňa 24. 11. 2016 uznaný za vinného zo spáchania prečinu usmrtienia podľa § 149, ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona (ďalej aj „TZ“). Protiprávnym konaním vodiča došlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, a to konkrétne do jej práva na súkromný a rodinný život.

15. Ochrana týchto práv fyzických osôb je upravená v ustanovení § 11 OZ, podľa ktorého fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Právne prostriedky, prostredníctvom ktorých je možné ochranu týchto osobnostných práv uplatňovať upravuje ustanovenie § 13 ods. 1 a 2 OZ.

16. Vyššie citované ustanovenia § 11 a § 13 OZ právna teória aj súdna prax vykladajú stabilne tak, že predpokladmi vzniku občianskoprávnej zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti podľa § 11 OZ a teda aj predpokladmi použitia občianskoprávných sankcií podľa § 13 OZ sú neoprávnený zásah do niektorého z čiastkových práv spojených s osobnosťou fyzickej osoby, spôsobilosť zásahu ohroziť alebo narušiť právo na ochranu osobnosti dotknutej fyzickej osoby a príčinná súvislosť medzi nimi. Občianskoprávna zodpovednosť za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti je založená na objektívnom princípe, čo znamená, že sa popri neoprávnenom zásahu nevyžaduje aj zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu, pôvodca zásahu je zodpovedný bez ohľadu na to, či ho zaviniel alebo nie. Za neoprávnený zásah právna teória aj súdna prax považujú taký zásah, ktorý je v rozpore s objektívnym, platným právom.

17. V danom prípade neboli žiadne pochybnosti o tom, že došlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne. Otázna ostala správnosť priznanej výšky nemajetkovej ujmy zo strany okresného súdu.

18. Odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zohľadnil obidve taxatívne určené kritériá v § 13 ods. 3 OZ. Prihliadol nielen na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy na strane žalobkyne, ale aj na okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do práv žalobkyne na súkromný a rodinný život došlo, pričom zohľadnil aj zavinenie samotného manžela žalobkyne ako poškodeného. Je potrebné mať na vedomí, že vzniknutá ujma je závažnejšia a to vzhľadom na jej intenzitu a trvanie, čo ovplyvňuje priznanie vyššej sumy finančného zadosťučinenia za nemajetkovú ujmu. Odvolací súd poukazuje na to, že určenie konkrétnej výšky finančného zadosťučinenia je vecou voľnej úvahy súdu, ktorá musí vychádzať z čo najúplnejšieho zisteného skutkového stavu veci.

19. V súdnej veci okresný súd správne konštatoval prítomnosť blízkych väzieb medzi žalobkyňou a jej usmrteným manželom, s ktorým žila v manželskom zväzku viac ako 11 rokov (od 10/2004 do 12/2015), pričom zohľadnil skutočnosť, že smrťou blízkej osoby vždy dochádza k nenahraditeľnej ujme.

20. Odvolací súd iba dopĺňa, že žalobkyňa s manželom síce boli manželia a žili v spoločnej domácnosti, avšak nehospodárili spoločne, netrúvali spoločne svoj voľný čas napriek tomu, že boli dôchodcami, nikam spolu nechodievali a nemali ani spoločné záujmy, o čom svedčí aj to, že žalobkyňa sa starala o domácnosť zatiaľ, čo jej manžel robil vonkajšie práce a chodil na poľovačky. Manžel síce bol dôchodcom, no popri dôchodku pracoval u súkromníka, pričom ani týmto spôsobom si nezlepšili spoločný rodinný rozpočet, keďže na pohreb manžela jej požičali príbuzní. Rovnako je zrejmé, že manžel sa z práce vracal neskoro večer okolo 22:00 - 23:00 hodiny a teda ani večere netrúvali spolu. Žalobkyňa sama uviedla, že manžel si zvykol vypíť a požíval alkoholické látky, pričom aj v deň kedy došlo k dopravnej nehode bol jej manžel po vplyvom alkoholických látok (zistená koncentrácia alkoholu v krvi bola 1,85 g/kg).

21. Súd prvej inštancie správne prihliadol aj na okolnosti, za ktorých k dopravnej nehode došlo. Preukázaná vina odsúdeného vodiča nebola sporná a okresný súd bol v zmysle § 193 CSP viazaný odsudzujúcim rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 4T/114/2016. Prvoinštančný súd vo veci správne zohľadnil aj spoluzavinenie samotného manžela žalobkyne, ktorý prechádzal cez vozovku mimo riadne vyznačeného prechodu pre chodcov, za zníženej viditeľnosti v tme bez reflexných prvkov, čím porušil ako účastník cestnej premávky príslušné ustanovenia zákona o cestnej premávke (§ 52 ods. 1, až 3). Zároveň jeho rozpoznávacie a motorické schopnosti mohli byť obmedzené vzhľadom na požitie alkoholických nápojov.

22. Žalobkyňa v spore nepreukázala zhoršenie jej zdravotného stavu v príčinnej súvislosti s usmrtením jej manžela. Odvolací súd nespochybňuje existenciu vzájomných citových a sociálnych väzieb medzi žalobkyňou a jej nebohým manželom, ani nezvratné ukončenie tohto puta momentom náhlejšej smrti jej manžela, avšak pre priznanie nemajetkovej ujmy bolo potrebné zohľadniť závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, ale aj prípadné spoluzavinenie samotného poškodeného. V súdnej veci okresný súd posúdil všetky tieto aspekty, pričom ani odvolací súd nedospel k záveru, aby zásah do osobnostných práv žalobkyne dosahoval takú intenzitu, ktorá by odôvodňovala priznanie vyššej náhrady nemajetkovej ujmy, než akú jej priznal prvoinštančný súd.

23. V odvolaní žalobkyňa neuviedla okolnosti prípadu prejavujúce sa v intenzite zásahu do jej súkromia, ktoré by neboli súdom prvej inštancie zohľadnené. Jej námietky o nesprávnych skutkových zisteniach sú preto nedôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietol odvolací súd považuje za zodpovedajúce zisteným skutkovým okolnostiam. Okresný súd zohľadnil nielen zavinenie manžela žalobkyne, ale aj intenzitu zásahu a vzniknutej ujmy s ohľadom na zistený skutkový stav týkajúci sa spoločného života s jej manželom, zohľadňujúc jeho dĺžku, vek manžela, spoločné aktivity, záujmy a vzájomnú odkázanosť.

24. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

25. Odvolací súd preskúmal aj správnosť aj závislého výroku o trovách konania (tretí výrok), ktorý bolo potrebné zmeniť len z formálneho hľadiska. Súd prvej inštancie v danej veci správne rozhodol o trovách konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP, aplikujúc zásadu úspechu, keď žalobkyňa priznal náhradu trov v plnom rozsahu. Nesprávne však priznal nárok z priznanej sumy 3 200,- Eur. Odvolací súd poukazuje na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ktorá v ustanovení § 10 ods. 8 vo veciach ochrany osobnosti upravuje tarifnú hodnotu vo veci náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2 000,- Eur. Tarifná hodnota sporu je preto pre prejednávajúcu vec priamo určená vo vyhláške, nebolo preto potrebné vo výroku okresného súdu o trovách konania uvádzať sumu, z ktorej prináležia trovy konania, a preto odvolací súd formálne zmenil výrok o trovách prvoinštančného konania tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

26. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP, keďže v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, odvolaniu žalobkyne nebolo vyhovené, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.